Toen hoorde men een geprr'-prr, en een rondvliegen over hun vroegere woonplaats, dat alles er van suisde.

Toen ging de kraai van de Schout in zijn pijnboom zijn veren zitten 'klauwen en hij zag hoe ze daar beneden hem, op 't veld met stronken, zich al meer en meer om de jonge kraai verzamelden.

Zij staken er de hoofden bij elkaar, achter hoopjes en in sloten, zodat men alleen de staart zag, en liepen heel gewichtig met hun rokpanden te scharrelen en sprongen ter zijde op een rei, als de jonge kraai ergens anders heen ging.

En de kraai van de Schout vond 't verkeerd dat zoo'n jongske die hele bende zo achter zich aan kreeg. Het beste zou 't zijn daar maar op de een of andere wijze een eind aan te maken.

En toen zorgde hij ervoor dat hij als schildwacht op de uiterste voorpost geplaatst werd, waar de jagers in het grote bos van de Majoor veel kwamen.

Telkens als die in de moerassen en op de bergen jaagden, en de honden aansloegen, was het de jonge kraai, die de opdracht kreeg, rapport uit te brengen. En dan moest hij zo dichtbij komen dat hij soms de hagel in zijn veren voelde kriebelen.

Maar hoe beter hij rapporteerde, des te meer werd hij gebruikt en des te dichter kwam hij bij de geweerlopen.

En eens op een dag gebeurde wat er gebeuren moest, en de jonge kraai werd aangeschoten en moest vleugellam naar de Grögorberg afdalen.

Toen begreep de kraai van Grögor hoe de zaak stond en dat er niets dan zijn dood opzat.

Was die nu al aangeschoten, dan wist hij wel wie er voor zorgen zou dat de hagel hem de volgende keer in de borst trof.

Het werd dus werkelik hoog tijd dat hij er zich eens voor spande.

En nauweliks had de kraai van de Schout de volgende morgen na zijn nachtrust zijn kop uit de veren gehaald en zijn ogen net open gedaan, of hij kreeg, vlak tegenover zich in een andere boom, de kraai van Grögor in 't oog.

Hij dacht eerst dat hij visioenen zag, omdat hij juist in de opgaande zon gekeken had.

Maar waarempel, daar zat hij, met 't ene oog dat hij had, te kijken en met zijn hoofd op zij.

Hij zag er zo merkwaardig vriendelik uit, alsof hij bizonder in zijn schik was.

De kraai van de Schout scheed er met zijn toilet uit. Hij strekte zijn klauwen uit, keerde zich naar de ander toe en siste met zijn bek en zijn nekveren stonden rechtop. Hij had een soort idee dat de ander hem een beetje voor de gek hield.

Prr', prr', groette de kraai van Grögor.

Maar de ander draaide zich om en keerde hem zijn staart toe.

„Jaren lang heb ik daar nu op mijn berg gezeten," begon hij, „en heb niets anders te doen gehad, dan naar jou en jou boom te zitten kijken. Van de vroege morgen tot de late avond heb ik steeds al het wijze kunnen opmerken dat jij tot aller navolging gewrocht hebt, en ik moest je nu eens een visite brengen om je voor al die leerrijke stonden te bedanken."

Toen draaide de kraai van de Schout zich vlug om en groette hem heel vriendelik, want die zou wel eens wat meer hebben kunnen zien dan hem lief was.

„Ik zou zo graag willen weten, hoe of die sperwers onze eieren eten?" zei de Grögorkraai. „Doet-ie dat door aan elke kant een gat te maken?, dan zou je dadelik kunnen zien of 't een sperwer of een kraai was die in de nesten gezeten heeft."

Toen werd de Schout-kraai één en al vrome verbazing. En riep uit, dat zo iets ongelofeliks als dat een kraai kraaieneieren zou stelen en het bloed zijner medebroeders zou drinken, dat had hij nog nooit in deze wereld gehoord.

Maar de Grögorkraai zat schelms, 't hoofd op zij, met zijn ogen te knippen, en richtte zich alleen zo nu en dan eens op om beter het nest in te kunnen kijken.

Toen werd de kraai van de Schout erg zenuwachtig. Hij stak zijn hoofd en zijn bek in 't nest, helemaal onderaan en ging plukken en hakken, en had 't hevig druk met de boel in orde brengen en op te redderen.

Onderwijl zat hij er over te piekeren, hoe hij 't best die visite aan de deur zou kunnen zetten. Want hij begreep heel goed dat dat ook niet zó maar was, dat er een kwam vragen hoe men kraaieneieren moest eten.

Maar de Grögorkraai zat goedig. 't hoofd op zij met zijn ene oog te knippen en zei, dat de kraai van de Schout zich wel herinnerde hoe ze hem tot het verlies van zijn ene oog veroordeeld hadden, toen hij de nieuwe rechte weg naar 't Zuiden had voorgeslagen, dezelfde die ze nu altijd gingen.

Enfin, knikte hij verder, dat was nu al lang vergeven en vergeten. Nu zat hij daar alleen boven op zijn berg en deed niets anders dan de wereld bekijken. Maar wat hij maar zeggen wou was, dat hij met dat ene oog zeker de boel verkeerd zag. Want telkens, als het heette dat de sperwer in hun nesten zat, dan zou je, als je daar op zijn bergen zat, zweren dat het een grote kraai was die juist van deze pijnboom opvloog.

Toen gingen de veren van de Schout-kraai overeind staan.

En hij sprong op eens naar de kant van 't nest en ging zich achter de oren krauwen en krabben.

Daar viel hem juist iets in, riep hij op eens. En dat was dat de zoon van de Grögorkraai, tot beloning voor zijn flink optreden en omdat hij in dienst van 't vaderland gewond was, vandaag benoemd zou worden tot Luitenant bij de Verkenners.

Maar de Grögorkraai bleef stil zitten en scheen niets te horen.

Toen siste de kraai van de Schout boos en vroeg of hij niet hoorde dat hij Kaptein gezegd had.

Maar de Grögorkraai bleef zitten zo als hij zat. Alleen richtte hij zich zo nu en dan maar eens op, om wat beter het nest in te kunnen kijken.

Toen prr'de de kraai van de Schout zo vreselik dat er een hevig krassend en gruwelik schor geluid helemaal uit zijn keel scheen te komen, — of hij niet hoorde dat hij Overste zei.

Ja, nu hoorde de Grögorkraai het. En hij knipte vergenoegd met zijn ene oog en bedankte de ander hartelik.

Toen die goed en wel weg was, sprong de kraai van de Schout op, dat de takken er van schudden, en siste met zijn bek en pikte hevig in de boomschors.

En hij vloog in de top van de pijnboom en begon te schreeuwen en te kraaien, zo vreselik hard, dat het in 't hele bos gehoord kon worden.

Maar de gehele dag zat hij stil en afgevallen op de rand van zijn nest te peinzen.

En toen ging hij 's een paar visites maken.

En als hij dan ergens hoorde dat ze eieren kwijt waren geraakt, en dachten dat de sperwer daar achter zat, dan schudde hij bedenkelik het hoofd en keerde zijn zware bek naar de Grögorsbergen en zei dat zij toch vooral goed uit hun ogen moesten kijken.

En tegen anderen liet hij zich iets er over ontvallen, hoe eigenaardig 't toch was dat die Grögorkraai zich altijd maar alléén daar in zijn bergen ophield. Zou die zijn eigen reden hebben om geen buren te dulden?

Toen begon zo de een en de ander er een luchtje van te krijgen dat er vreemde dingen op til waren, en zij zetten zich stil op de uitkijk.

En zo nu en dan vlogen ze hoog op, om naar de Grögorsbergen te kunnen kijken.

De dief moest overal heel goed bekend zijn, liet de kraai van de Schout zich ontvallen en hij schudde en waggelde al meer en meer bedenkelik met zijn hoofd.

En er kwamen er langzamerhand al meer en meer die opvlogen om naar de Grögorsberg te kunnen kijken.

Twee aan twee liepen er kraaien op de vlakte in 't gras, zo goed verborgen, dat men nauweliks de koppen kon zien die zich knikkend daarover neerbogen:

Het moest er een zijn die onverzadigbaar gulzig was. En een die zo hoog zat dat hij alles kon overzien.

En dan kon het niemand anders zijn dan — —

En ze keerden zich om en knikten en pikten in de richting van de bergrug.

En op 't stoppelveld wandelden ze heen en weer, elkaar voorbij en draaiden met hun staarten en zetten hun bek in de hoogte, telkens als ze elkaar bij 't omkeren weer tegen kwamen.

Eindelik noemde er een een naam.

En zwarter en met steeds meer geschreeuw, pakten ze zich samen. 't Ene bewijs na 't andere werd gevonden dat het een kraai moest zijn en geen sperwer.

En ten slotte kwamen de vijf veritabele veren voor den dag, die ze in een van de geplunderde nesten gevonden hadden.

En de kraai van de Schout was daar sterk van onder de indruk en werd er helemaal verbouwereerd van. Die

VOLENDAM OP 'T IJS.

Zooals onze lezers natuurlijk weten, zijn de inwoners van Volendam groote liefhebbers van de ijssport. Op onze aardige foto ziet men jonge Volendammertjes de prikslee-sport beoefenen.